

Prologas

23.45

Sausakimšame bare — kurtinantis triukšmas. Mergina nerimastingai žvilgteli per petį. Atrodo įsitempusi, it baimintūsi, kad kažkas ją stebi. Akivaizdu, ką mąsto: ar žmonės supras, kas tokia esu, kodėl čia pasirodžiau, ką padariau?

Visi linksmynasi. Niekam neįdomu. Žinoma, išskyrus mane.
— *Mudviem reikia pasikalbėti, — sakau jai. — Eisi su manimi.*

Baimė įsirėžusi jos veide. Žodžiai it nuodai skverbiasi į merginos mintis. Dabar jau apgailėstauja, kad niekas jos nestebėjo; galbūt paregėtų paliekančią barą. Spėlioja, ar nebus padariusi siaubingos klaidos — dar vienos savo trumpučiam gyvenime. Ar žmonės ją prisimins? Įvardys, su kuo išėjo?

Vargu.

Ji viena. Dabar jau niekas nepadės.

— *Žinai, ką padarei, tad neapsunkink visko dar labiau. Iš-einame. Dabar pat!*

Iš kolonėlių griaudi muzika. Mergina mėgina prabilti, tačiau per šurmulį nieko negirdėti. Panašu, kad kai kurie žmonės moka linksmintis bet kurią savaitės naktį.

Minioje mergina nepritampa, bet išraiška byloja, kad ji mėliau pasilikty. Vis dėlto paliepimą išgirdo. Pamažu slenka durų link. Ar turi pasirinkimą?

Akimirką, kai braudamasi per minią priartėja prie durų, atrodo, kad spruks. Nėra įsitikinusi, kuo viskas baigsis. Vis dėlto susitaikiusi su likimu nukaria galvą. Supranta šito nusipelniusi.

Durys užsitrenkia. Palyginti su baro triukšmu, gatvės atrodo

ramios. Takas palei kanalą šiurpiai tylus. Tolimas, prislopintas baro kolonėlių dundesys dera prie skubrių merginos žingsnių. Ryški neoninių ženklų šviesa atsispindi juodame vandenyje, tačiau siauras takelis skendi aklinoje tamsoje.

Einame penkias minutes. Ji neprataria nė žodžio. Nėra ką pasakyti.

— Lipk į automobilį.

Mergina atrodo išsigandusi, ir ne veltui. Akys išplėstos, lūpos virpa. Kokia ji apgailėtina.

— Padariau klaidą. Nederėjo taip elgtis. Pasielgiau kvailai.

— Esmė, kad pasielgei. Žala padaryta.

Mergina žvelgia į žemę. Supranta, kad jau per vėlu. Dėbso į balą it joje išskaitytų atsakymus.

— Lipk į sumautą automobilį! Sėsk į galą.

Ji ir vėl atrodo pasirengusi sprukti. Vis dėlto to nedarys. Suvokia esanti palaužta.

Žvilgtelėjusi už nugaros ir tamsiame tuštutėliame aklagatvyje išvydusi tik juodus šešėlius, lipa į automobilį. Užvedu variklį. Ji palinksta į priekį.

— Maniau, kad pasikalbėsime.

— Manei klaidingai.

— Kur važiuosime?

Nėra prasmės atsakyti. Ji sėdi gale; vaikų saugos užraktas įjungtas. Iš automobilio neiššoks.

Nors jau vėlus metas, išsukus iš aklagatvio Mančesterio gatvės judrios kaip visada. Žmonės būriuojasi prie barų ir klubų, audringai šūkalioja, smagiai leidžia laiką.

Jei galima taip pasakyti.

Į automobilį niekas nė nedirsteli. Net jei ji pamėgintų atidaryti langą ir šauktis pagalbos, garsiai griaudint juokui niekas neišgirstų.

O jei išgirstų, ar jiems rūpėtų?

Abejoju.

Prieš keturias valandas

— Melore! Džiaugiuosi, kad pavyko užsukti. Užėik, užėik! — Evos veidas išraudęs, ji atkiša apatinę lūpą ir pūsteli nesėkmingai mėgindama atsivėsinti. — Visos susirinkusios sve-tainėje. Žinai, kur ji. Suk ten, o aš grįžtu prie sumuštinukų.

Tai tarusi moteris nuskuba ketvirtojo dešimtmečio sudur-tinio namo, kurį pastaruosius penkerius metus mėgina reno-vuoti, koridoriumi.

Iš kambario kairėje girdžiu aidintį juoką. Koridoriuje sku-biai dirstelėjusi į veidrodį įsitikinu, kad lūpdažis neišterliotas. Kilstelėjusi ranką susiglostau plaukus ir nusimetu paltą, bet nėra kur jo pasidėti. Panašu, daugelis viešnių savuosius sukrovė ant laiptų, tačiau aš drabužį persimetu per dilbį ir stumtelėjusi atveriu duris į moterų pilną kambarį.

Plačiai šypsodamosi draugės atsigręžia į mane, kelios šūk-teli: „Sveika!“, tačiau Karolina, valdingoji grupelės narė, pasa-koja istoriją, tad nenoriu jos pertraukti. Karolina puikiai valdo žodžius. Jai baigus pasakojimą, visos nusijuokia. Nežinau, kaip istorija prasidėjo, tad nusišypsau, susirandu laisvą kėdę ir paka-binu paltą ant atkaltės.

Karolina atsigręžia į mane.

— Melore, atrodai nuostabiai — kaip visada. *Fantastiška* nauja platininė plaukų spalva. Nuostabu. Ar atskubėjai tiesiai iš darbo?

Žvilgteliu į aptemptus juodus aksominius džinsus ir sod-riai žalią šilkinę palaidinę.

— Taip, iš darbo, — atsakau, stumdama iš minčių šūsniš drabužių, pasimatuotų ir atmestų, kai prieš pusvalandį ruošiausi išeiti iš namų.

Dėl aprangos prašoviau — pernelyg išsipusčiau. Ant grindų sukryžiuojusi kojas sėdi moteris, mūvinti senus šortus. Putlūs keliai kiek paraudę nuo vėlyvos pavasario saulės bučinių. Kita viešnia, regis, vilki sportinę aprangą. Abi atrodo laimingos, atsipalaidavusios.

Tarpduryje išnyra susitaršiusi Evos galva.

— Visų prašau atleisti. Puikiai žinote, kokia esu išsiblaškiusi. Pamiršau įjungti orkaitę, bet greitai maistas bus paruoštas. Prašau vaišintis vynu.

Tai tarusi namų šeimininkė vėl išskuba.

Nesuprantu, kodėl Eva užsikrovė sau šitokią naštą. Daugeelis žmonių paprasčiausiai nupirktų užkandžių prekybos centre, gal atplėštų kelis traškučių maišelius. Čia tik skaitytojų klubo susitikimas. Turbūt visos randame sau priimtina būdą išsiskirti. Eva nori pademonstruoti pastangas.

— Pakelkite rankas, kas perskaitėte knygą! — šūkteli Karolina.

Septynios poros akių nekantriai šauna aukštyn arba yra gėdingai nudelbiamos į grindis. Perskaičiau pusę, tad pernelyg kalta nesijaučiu.

— Tos, kurios neperskaitėte, kuo pasiteisinsite?

Kelios sumurma kažką apie laiką, apie vaikus. Įprasti nenuoširdūs pasiteisinimai. Kai kurios klubo narės niekada nebūna perskaičiusios knygos iki galo, bet mėgaujasi vynu ir pokalbiais. Aš patenku kažkur per vidurį — knygą visuomet noriai pradėdu, tačiau baigiu ne taip entuziastingai.

Eva veduodamasi ranka vėl atskuba į kambarį. Prisitraukusi valgomojo kėdę, susmunka joje.

— Vėsta. Turiu omenyje sumuštinukus. Apie ką kalbėjome?

— Aiškinomės, kas perskaitė knygą. Žinau, pati ją parinkau, bet kūrinys man pasirodė nepakartojamas. — Karolina valdingai apsižvalgo po kambarį. — Melore, kokia tavo nuomonė?

Ji visuomet pirmiausia nusitaiko į mane. Spėliuju, gal jai atrodo, kad mano, meno mylėtojos, žodis yra svaresnis. Taip nėra. Man nepatinka jos dėmesys, bet atėjau pasiruošusi.

— Man kūrinys pasirodė labai sumanus. Suprantama, knyga paremta istoriniais faktais, tačiau jie nurodo tik tai, kokie buvo veikėjų *poelgiai*. Neatskleidžia jų sielos gelmių. Autorė nuosekliai plėtoja veikėjų charakterius, nagrinėja, kodėl įvykdė... — stabteliu ir apžvelgiu į mane atgręžtus veidus. — Kodėl padarė tai, ką padarė.

Vos nepasakau *įvykdė žmogžudystę*, bet žinau, kad dalis moterų knygos nebaigė skaityti, gal niekada nė nebaigs.

— Labai įžvalgu, Melore.

Iš tiesų taip nėra, tačiau neketinu ginčytis, leidžiu Karolinai tęsti.

— Mano nuomone, autorė sugebėjo siaubingus veikėjos poelgius paversti kone suprantamais. Aptaria jos vaikystę, charakterio ydas. Susimąščiau, ar dažnai teisingame nepateisinamą elgesį.

Tu tai darai retai. Atsakymas iškart šauna į galvą, vis dėlto garsiai jo neišsaku. Karolina man patinka, nors ji — kiek bauginanti.

Tą akimirką nuskamba durų skambutis.

— Ak, — Eva pašoka iš savo vietos. — Atleiskite. Ketinau papasakoti, kad pakviečiau prisijungti naują kaimynę. Tikiuosi, neprieštarausite. Ji dar tik apsiranta šiose apylinkėse.

Tai tarusi Eva išskuba iš kambario.

Per pastarąjį pusvalandį pokalbis nutolo nuo knygos aptarimo, nors Karolina ne kartą mėgino nukreipti mus atgal. Naujoji grupelės narė tyli. Ar ją galėtų kas kaltinti? Visos šūkalojame viena per kitą draugiškai besiginčydamos dėl paskutinių politikų ir įžymybių kvailiojimų.

Padariusios pertraukėlę, pereiname į virtuvę pasigriebti po lėkštelę ir pasivaišinti prisvilusiais sumuštinukais — įtariu, kad kompensuojant prarastą laiką buvo kepami aukštesnėje nei reikėtų temperatūroje. Tiesdama ranką prie mažiau prisvilusio, pajuntu šalia savęs stabtelint kitą žmogų.

— Labas, — šypsodamasi pasisveikinu ir atsisuku į naująją viešnią, kurią Eva pristatė kaip Ivoną. — Aš Melorė. Džiaugiuosi, kad prie mūsų prisijungei.

Pradedu paistyti kažką apie tai, kad retkarčiais išties aptarinėjame knygas, liaupsinu klubo nares, visgi moteris žvelgia labai rimtu veidu.

— Kaip suprantu, šiuose kraštuose esi naujokė, — tariau užbaigdama tai, kas turėjo atstoti sveikinimo kalbą, bet, panašu, nenusisekė. — Ar persikėlei dėl darbo?

Moteris prikanda apatinę lūpą.

— Klausyk, nenoriu, kad padėtis taptų nejauki, vis dėlto turiu prisipažinti, kad dirbu „Kavendiš Houpe“.

Sutrikusi žvelgiu į moterį ir susiraukiu. „Kavendiš Houpas“ — teisininkų kontora, mano partnerio Neito darbovietė.

— Nieko čia tokio. Kodėl turėtų būti nejauku? Esame bendraminčių moterų grupelė, apie partnerių darbus daug nekalbame.

Moteris papurto galvą.

— Ne, šitai suprantu. Tik norėjau išreikšti užuojautą dėl to, kas vyksta su Neitanu. Įmonėje dirbu tik kelias savaites, tačiau turiu pasakyti, kad mane tai nustebino.

Mane nustebino dar labiau. Nė nenučiuoju, apie ką ši mo-

teris kalba. *Ko Neitas man nepapasakojo?* Nurijusi seiles prisi-verčiu nusišypsoti.

— Ak, viskas gerai, — miglotai mosteliu ranka, tarytum pokalbio tema būtų nereikšminga. — Nesuku dėl to galvos. Kuo užsiimi įmonėje?

Moteris sumirksi.

— Dirbu žmogiškųjų išteklių skyriuje, tad teko dalyvauti visoje šioje apgailėtinoje istorijoje. Supranti, privalome rimtai reaguoti į tokius kaltinimus, net jei jie nukreipti prieš vieną iš įmonės partnerių.

Neitas juo tapo jau prieš porą metų — jauniausias partneris visoje įmonės istorijoje. Mėgaujasi darbu korporatyvinės teisės srityje. Kad ir kokių problemų iškilo, man nė žodeliu neprasitarė. Noriu pasikapstyti giliau, bet sunku tą daryti neišduodant neišmanymo.

— Vadinasi, teko asmeniškai bendrauti su Neitu?

Moteris papurto galvą, bet nepajėgia pažvelgti man į akis.

— Ne, su Gabriela. Suprantama, su Neitu kalbėjosi vyresnysis partneris.

— Suprantama, — linkteliu it puikiai suvokdama padėtį.

Kas, po velnių, ta Gabriela?

Darosi bloga. Neitas man nieko nepasakojo, vadinasi, nenori, kad apie tai sužinočiau. Svarstau, kaip atkapstyti daugiau detalių neišsiduodant, jog nieko nenučiuokiu. Sutrukdo Eva, atskubėjusi prie mūsų per kambarį.

— Džiaugiuosi, kad judvi susipažinote. Ivona minėjo pažįstanti tavo vyrutį — Neitaną ar Neitą, kaip ten jį vadini.

Evai neteko susipažinti su Neitu. Akimirką sulaikau kvapą spėliodama, kaip vystysis pokalbis, bet Eva dėl nepaaiškinamos priežasties pradeda lėkštėje perdėlioti sumuštinukus. Prie pat ausies išgirstu Ivonos kuždesį:

— Nereikia nė minėti, kad darbinių reikalų už įmonės sienų neaptarinėju.

Nesuprantu, ko iš manęs tikisi, bet atsigręžiu plačiai išsišiepusi, it man šis reikalas visai nerūpėtų.

— Suprantama! Į galvą nešovė, kad galėtų būti kitaip.

Man būtina iš čia ištrūkti. Neišbūsiu nė akimirkos ilgiau. Širdis daužosi. Nerimauju, kad veide ilgiau neišlaikysiu atsainios išraiškos.

Eva atsigręžia į Ivoną.

— Žinai, Melorė yra mūsų grupelės žvaigždė. Vienas iš tų žmonių, regis, visuomet viską padarančių idealiai. Visiems kitiems užtraukia gėdą. Tau viskas pavyksta natūraliai, ar ne, Melore?

Kukliai sukikenu, nors man pačiai reakcija skamba dirbtinai. Svarstau, ką Eva pagalvotų išgirdusi mano vidinį kritiką, be perstojo kuždantį, kad susimausiu.

Į Ivoną nepajėgiu nė pažvelgti. Ji kuo puikiausiai žino, kad mano gyvenime ne viskas kaip reikiant — nors pati ir nenutuokiu, kokia problema iškilo.

— Ak, atleiskit, vibruoja telefonas.

Pasičiupinėju užpakalinę džinsų kišenę, į kurią įsikišau telefoną, kai perėjome virtuvėn. Nususuku, kad moterys nepastebėtų tamsaus ekrano.

— Labas! — nutylu it laukdama pašnekovo atsakymo. — Ak, kaip negerai. Aš skaitytojų klube. Ar daugiau niekas negali atvykti?

Vėl stabteliu, tada atsidūstu:

— Gerai. Pasirodysiu kaip galėdama greičiau.

Atsigręžiu į Evą.

— Labai apgailėstauju, skambino iš apsaugos įmonės. Suveikė galerijos signalizacija. Atvažiavo policija. Neatrodė, kad būtų įsilaužta, bet privalau vykti iš naujo įjungti signalizaciją.

Eva atrodo pasibaisėjusi.

— O kas, jei jie klysta, jei į vidų įsilaužta?

— Policija manęs laukia. Viskas bus gerai. Paklausk, čia grįžti pratęsti vakaro nebegalėsiu, nes automobilį palikau namie. Ketinau išgerti vyno. — Dar kartą šaižiai sukikenu. — Laimė, dar nespėjau daug paragauti, taigi nulėksiu namo ir važiuosiu į galeriją. Atleisk, kad gadinu vakarą.

Atsigrėžiu į Ivoną.

— Pasimatysime kitą kartą, Ivona. Buvo malonu susipažinti.

Nusigrėžiu nuo susidomėjusio naujokės veido. Matau, kad nesupranta, kodėl taip atmestinau reaguojau į įvykius, susijusius su Neitu, bet nė už ką negaliu išsiduoti, kaip man tai iš tiesų rūpi.

— Perduok kitoms atsiprašymą dėl to, kad tenka išskubėti, gerai, Eva? — Pasilenkiu pakštelėti draugei į skruostą ir nuskuibu durų link.

Išeidama girdžiu jos žodžius Ivonai:

— Žinai, ji nuostabi. Vadovauja madingai meno galerijai, gyvena fantastiškuose namuose, visada atrodo nepriekaištingai.

Trokštu atsigrėžti ir žvilgtelėti į Ivonos veidą. Vis dėlto pagundai atsispiriu.

Būtų neteisinga kaltinti iki šio vakaro nepažinotą moterį dėl to, kad apvertė mano gyvenimą aukštyn kojomis. Ji to nepadarė. Gyvenimas jau buvo apvirtęs aukštyn kojomis, tik aš to nežinojau. Dabar jau žinau. Giliai viduje užsiplieskė ryški pykčio ir sutrikimo ugnis.

Kas nutiko? Ką Neitas nuo manęs nuslėpė?

Nuo Evos namų iki manųjų — maždaug pusantro kilometro tyliomis medžiais apšodintomis priemiesčio gatvėmis. Tegirdžiu aukštakulnių kaukšėjimą į asfaltą. Gailiuosi, kad nesirinkau praktiškos avalynės, su kuria galėčiau pabėgėti. Jau šalta, kaip dažnai būna tokiu metų laiku nusileidus saulei. Mėgaujuosi vėsoma, gaivinančia įkaitusius skruostus. Žingsniuojau nukorusi galvą, susitelkusi į pėdas, it gėdydamasi parodyti pasauliui veidą.

Jaučiu pažeminimą, kad apie Ivonos minėtą įvykį, — o tikrai nutiko kažkas labai rimta, — nieko nenutuokiu. Negaliu nė pagalvoti, kad kiti žmonės daugiau už mane išmano apie mano gyvenimą ir vyrą, su kuriuo jį dalinuos.

Kad ir kas būtų nutikę, tai susiję su Gabriela — moterimi, kurios vardą išgirdau pirmą kartą gyvenime. Ką ji padarė? Ar sprendžiant iš Ivonos reikštos užuojautos, ką padarė *Neitas*?

Mėginu susitelkti į kelias pastarąsias dienas. Ar jis atrodė pasikeitęs? Gal turėjau pastebėti, jog kažkas ne taip?

Niekas nešauna į galvą. Gal atrodė kiek tylokas. Pamaniau, kad sunkiai dirba prie sudėtingo įmonių susijungimo. Dienotvarkė išliko tokia pati — į darbą išeidavo 7.15, prieš tai atsisveikindamas mane pabučiavęs. Namu grįždavo anksčiau už mane,

nusimesdavo kostiumą ir palįsdavo po dušu. Nešiojamasis kompiuteris gulėdavo įjungtas krautis, kol po vakarienės Neitas paimdavo patikrinti elektroninį paštą. Per tuos penkerius drauge praleistus metus Neitas įrodė esąs įpročių žmogus. Kartais tai smarkiai erzina, nes jis nesugeba nusižengti kasdienei dienotvarkai ir nuveikti ką nors spontaniškai. Jei reikėtų apibendrinti, sakyčiau, kad pastaraisiais metais charakteris ir įpročiai tapo nuspėjami.

Mane tai guodžia, nes taip buvo ne visada. Mokykloje Neitas buvo tikras košmaras — prisiėmė šelmio vyruko vaidmenį ir it pašėlęs daužė merginų širdis. Jaučiau, kad jis geidžia mano pritarimo ir dar daugiau. Nieko nepesė. Išsiskirstėme savais keļiais, į universitetus priešinguose šalies galuose.

Prieš penkerius metus netikėtai susidūrėme Mančesteryje. Dešimtmetis po mokyklos baigimo pakeitė mus abu: aš buvau neseniai nutraukusi ilgai trukusius košmariškus santykius, o Neitas susivokė trokštantis tapti sėkmingu korporatyvinės teisės specialistu. Visuomet siekdavo būti geriausias pasirinktoje srityje. Paauglystėje mane tai erzino. Suaugusi įžvelgiau, kad šį savo bruožą Neitas sėkmingai išnaudojo kopdamas pasirinktos profesijos laiptais.

Didžiulei visų, įskaitant mane pačią, nuostabai, pradėjome drauge leisti laiką. Abu viliojo kelionės po turistų mažai lankomas vietas, mėgome muziką ir teatrą, mėgavomės geru maistu ir vynu. Tik po daugiau nei metų galiausiai sutikau persikraustyti pas jį. Kurį laiką atsisakbinėjau, iš dalies dėl to, kad Neito namų interjeras apsiribojo įvairiais smėlio atspalviais. Nusipirkęs nieko nekeitė. Man tokia aplinka kėlė depresiją. Neitas patikino nenumanantis, ką su erdve daryti, ir suteikė man laisvę viską keisti kaip tik užsimanysiu. Juk esu, jo žodžiais tariant, meniška. Dabar mūsų namai kupini ryškių brangakmenius primenančių spalvų, visuomet pakeliančių nuotaiką.

Bendras gyvenimas klostėsi sėkmingai. Jautėmės laimingi. Tokie laimingi, kad pradėjau galvoti, jog galime kurti bendrą ateitį, abu įsipareigoti. Dar neseniai nebūčiau įsivaizdavusi, jog tai įmanoma. Net kalbėjomės apie šeimą. Neito tėvams neduoda ramybės, kad gyvename nesusituokę. Man tai netrukdo, bet Neitas visuomet stengiasi jiems įtikti, ypač tėčiui. Šiam nepriariant kokiam nors sprendimui, kas kartą stoja ilgi tylos periodai.

Ir staiga ši naujiena. Iš Ivonos veido mačiau, kad Neitui nutiko kažkas negera. Pasijutau it stovinti ant bedugnės krašto ir žvelgianti į nebūtį. Dėl praeities klaidų ilgą laiką sunkiai pasiklioviau savo vertinimais, visgi maniau, kad jau beveik išmokau susidaryti apie vyrą taiklią nuomonę. Negaliu pakelti minties, kad saugusis mano pasaulėlis buvo supurtytas.

Vilioja Neitui paskambinti, nieko nelaukiant paklausti, ką jis slepia, kodėl man melavo. Vis dėlto noriu žvelgti jam į akis. Nervingai alsuodama paspartinu žingsnį.

Kai pasiekiu laukujes savo namų duris, jau esu kone uždususi, tačiau ne dėl fizinio krūvio. Mano fizinis pasirengimas puikus, savo malonumui bėgioju. Būtina suimti save į rankas. Jei užsipulsiu įsiaudrinusi, Neitas ims gintis ir prie tiesos priskasti nepavyks.

Kelis kartus giliai įkvėpusi pasuku raktą ir atsispiriu pagundai įgriūti svetainėn šaukdama: „Kas dedasi?!“

Patyliukais užveriu duris. Tikiuosi išgirsti Neito nuostabą, kad anksti grįžau. Namuose tylu, bet jis čia. Automobilis stovi įvažoje, dega šviesa. Priešingai nei aš, Neitas nelinkęs šlaistytis naktinėmis Mančesterio gatvėmis, jei tam nėra būtinybės.

— Neitai?

Tyla.

Stumteliu svetainės duris. Štai kur jis. Sėdi ant vienos iš dviejų aksominių safyro mėlynumo sofų — tos, nusuktos nuo durų. Vienoje rankoje pastebiu taurę škotiško viskio. Neitas nė neatsigręždamas silpnai kilsteli laisvą ranką it reaguodamas į mano pasirodymą. Gurkšteli gėrimo. Matau, kad jau ne pirmą kartą.

Prieinu prie kitos sofos ir sunkiai ant jos susmunku. Neitas girtas. Bus dar sunkiau. Be to, tai įrodo Ivonos tiesą. Neabejotinai kažkas negerai. Įprastai Neitas geria saikingai.

— Labas, brangioji, — sveikinasi visai jam nebūdingu balsu, nesėkmingai bandydamas pakilti ant kojų. — Įpilsiu tau išgerti.

— Sėdėk, Neitai. Jei norėsiu išgerti, pati įsipilsiu, bet kol kas man nieko netrūksta.

Žvelgdama į apdribusią jo odą, į mėginimą nusišypsoti ir nerangius judesius, prisimenu mamą, visuomet kartodavusią, kad nieko nėra liūdniau už alkoholiu piktnaudžiaujantį žmogų. Stebėdama Neitą suprantu, ką ji turėjo omenyje.

Nors ir suvokiu, kad pokalbį geriausia palikti rytui, nesugebu tylėti. Šįvakar teko kęsti gėdą. Noriu suprasti kodėl.

Neitas nieko nesako. Žvelgdamas į tuštumą vis gurkšnoja viską.

— Kas dedasi, Neitai?

Jis palenkia galvą ir susiraukia.

— Geriu. Nesitikėjau, kad taip greitai grįši.

— Neturėjau omenyje tavo gėrimo. Ką tik susipažinau su moterimi, vardu Ivona. Dirba „Kavendiš Houpo“ žmogiškųjų išteklių skyriuje.

Šitai Neitą sudomina. Į mane nežiūri, bet kūnas įsitempia. Dar nėra toks girtas, kad nesuprastų, apie ką kalbu.

Priėjusi ištraukiu taurę jam iš rankos. Neitas priešinasi, vis dėlto žvilgtelėjęs man į veidą pasiduoda.

— Šūdas, — sukužda.

— Taip, apibūdinai gana tiksliai. Naujoji mano pažįstama įsivaizdavo, kad šį tą apie tave žinau. Apie tai, kas dedasi darbe. Teko apsimesti, jog taip ir yra. Kad viskas puiku, viskas gerai. Bet nė nenumanau, apie ką, po velnių, ji kalbėjo.

Stengiuosi išlaikyti lygų balsą, tačiau girdžiu, kad ties kiekvieno sakinio pabaiga jis nuskamba šaižiau.

Neitas susikūprina. Panašu, kad našta per sunki.

— Maniau, viskas susitvarkys savaime, tau nebūtina nieko žinoti. Vis dar tikiuosi, jog taip ir bus, tačiau...

— Kas tiksliai turėjo susitvarkyti? Ivona minėjo moterį, vardu Gabriela. Kas ji tokia ir kaip su visa šia istorija susijusi?

Atsistojęs Neitas žingsniuoja prie lango pažvelgti į sodą, nors ten nieko nematyti. Lauke tamsu nors į akį durk. Pranyko

bet kokie apatiškojo Neito, matyto man sugrįžus, ženklai. Mano žodžiai prablaivė. Buvo su trenksmu nutėkštas atgal ant žemės.

— Privalai suprasti, kad nė vienas Gabrielos žodelis nėra tiesa. Gerai? Nesuvokiu, kodėl ji taip tvirtino, nežinau, kodėl žmonės ja tiki. Tikriausiai protokolas reikalauja į kaltinimus žvelgti rimtai.

— Po velnių, Neitai, į *kokius* kaltinimus?

Pagaliau jis atsigrėžia į mane pažiūrėti. Skruostai išraudę. Kilstelėjęs ranką, nykščiu ir smiliumi suspaudžia nosies kuprelę.

Jokios prasmės kartoti klausimą, tad laukiu. Girdžiu savo spartų, trūkinėjantį kvėpavimą. Susitelkiu į įkvėpimus mėginama aprimti ir pasiruošti neabejotinai prastoms naujienoms.

— Ta moteris, Gabriela Staford, visų vadinama Gabe, įmonėje naujokė. Ji jauna, kiek vyresnė nei dvidešimties, atrodo gana maloni. Jos darbo stalas netoli mano kabineto, šalia kitų komandos narių. Vieną penktadienio vakarą visiems išėjus pamčiau ją verkiančią. Kolegos išsiruošė į barą už kampo ir, regis, jos nepakvietė. Tądien pietūs su klientu užtruko visą popietę, tad bandydamas atsigriebti už sugaištą laiką dirbau iki vėlomos. Išėjau pasikalbėti su ja, bet aplink vis dar zujo maisto tiekėjai, tvarkėsi. Nusivedžiau Gabrielą į kabinetą, kiek pasikalbėjau, kad pasijustų geriau. Tai vyko penktadienį, prieš porą savaitių. O tada kitą pirmadienį, prieš dešimt dienų, ji apkaltino mane seksualiai priekabiavus.

Pasijuntu it sulaukusi smūgio į krūtinę.

— *Ką?* Kodėl ji šitaip tvirtino? Ką padarei?

Neitas staigiai pakelia galvą ir įsispokso primerkęs akis.

— Po velnių, kodėl manai, kad apskritai *ką nors* dariau?

— Na, jei taip nebuvo, kokį turėjo pagrindą tave apskūsti?

Neitas purto galvą.

— Ačiū už pasitikėjimą, Melore.

Pajuntu kaltės dilgtelėjimą, bet širdis smarkiai daužosi.

— Kuo, jos tvirtinimu, prasikaltai? Štai ką norėjau sužinoti. Neitas palenkia galvą it manimi netikėdamas.

— Pasakojo, neva ją sekiau — vieną vakarą išdygau prie buto durų, tvirtinau galintis palengvinti jai gyvenimą mainais į kelias paslaugas užtikrinti tiesų kelią į paaukštinimą. Suprantama, seksualinio pobūdžio paslaugas. Tvirtino, esą po to, kai mane atstūmė, nustojau kviesti į susirinkimus, patikėdavau vien menkavertes užduotis. Be to, teigė, neva virtuvėlėje apglėbiau ją iš nugaros, uždėjau rankas ant klubų, ėmiau trintis. Ak, o tą vakarą, kai atsiviliojau į kabinetą, tariamai kviečiau nueiti išgerti ir nederamai liečiau. Kalbant konkrečiai, paglosčiau kai-riąją krūtį.

Man surakina skrandį. Paširdžiuose spurda susierzinę drugeliai.

— Ar taip ir buvo?

Neitas stovi sustingęs. Veidas neįskaitomas — it kovotų daugybė skirtingų emocijų. Abu tylime ir mėginame perskaityti vienas kito veidus.

— Ne, — šį žodį ištaria patyliukais, it nemanydamas, kad derėtų to klausti.

— Tai kas nutiko *iš tikrųjų*?

— Aš tau jau papasakojau, Melore. Gaila, kad manimi netiki.

Ar tikrai kalba tiesą?

Nekenčiu savęs už tokias abejones. Neitas yra mano partneris. Myliu jį. Maniausi juo pasitikinti, bet šis jausmas labai trapus. Ir anksčiau esu pasiklovusi vyru. Tik pažiūrėkit, prie ko tai mane privedė.

Kaltinimuose išdėstytas elgesys Neitui nebūdingas. Vis dėlto proto kertėje knibžda suvokimas, kad būčiau kvailė, jei akiai tikėčiau jo įvykių versija. Kam tai moteriai meluoti?

Nežinau ką pasakyti, visgi privalau Neitu tikėti.

Prieinu ir uždedu ranką partneriui ant peties.

— Atleisk, brangusis. Nerekėjo tavimi suabejoti, tačiau derėjo man papasakoti. Faktas, kad to nepadarei...

— Žinau. Paprasčiausiai buvo labai gėda. Nežinojau, kaip tau pasakyti. Vyliausi, kad viskas išsispręs savaime, bet darėsi vis sunkiau nuslėpti, jog neinu į darbą.

— Tave nušalino?

Neitas nukoręs galvą atsigręžia.

— Neturėjo pasirinkimo.

Švelniai suėmusi Neito riešus, patraukiu rankas nuo veido.

— Ričardas Altmanas visuomet tave palaikė. Jis — vyresnysis partneris. Ką daro dėl susiklosčiusios padėties?

Neito lūpos persikreipia.

— Velniop viską. Sako privalantis perduoti reikalą nešališkam tyrėjui. Įmonė pasitelkė teisininkus.

— Ką turi omenyje? Juk jūs ir *esate* teisininkai.

— Taikliai pastebėta.

Sarkazmo nepaisau.

— Kam jums prireikė daugiau teisininkų?

— Jei „Kavendiš Houpas“ deramai nesusitvarkys su susidariusia padėtimi, jei nuspręš, kad aš teisus, Gabę atleis ar paprašys atsiimti kaltinimus, ji gali griebtis ko nors daugiau. Jei nesilaikysime tinkamų procedūrų, įmonė gali likti atsakinga.

— O kokios tos *tinkamos* procedūros, jei ji meluoja?

Neitas sudejuoja ir išlaisvina rankas iš mano gniaužtų.

— Aišku, kad ji suknistai meluoja, Melore. Kodėl manimi netiki?

Žodžiai išsprūsta man nespėjus jų sulaikyti.

— Teisybės dėlei, pastarąsias dešimt dienų šią istoriją nuo manęs nuslėpei, tad atleisk, jei kiek sunkoka apsibrasti su minimi.

— Bijojau. *Vis dar* bijau. Mirtinai baiminausi tavo akyse

išvysti abejones. Matyti, kad patikėjai ja, o ne manimi. Maniau tave prarasiantis. O kalbant apie karjerą... Viskas, dėl ko dirbau, gali išgaruoti it dūmas. Vyliausi, kad Gabriela atsiims kaltinimus, o gal bus rastas būdas įrodyti, jog jos tvirtinimai — paistalai, — Neitas skėsteli rankomis. — Suprantu, moterims daugybę metų teko darbo vietoje kęsti seksualinį priekabiavimą. Tai privalo liautis. Vis dėlto galiu prisiekti, kad nieko blogo nepadariau. Esu bejėgis, neturiu kaip apsiginti. Jei jos nesustabdysiu, ji sugadins mano gyvenimą.

Noriu pasakyti, kad moterys visais laikais buvo bejėgės, bet Neitas tai kuo puikiausiai suvokia. Iš panašių teiginių nebūtų jokios naudos, todėl tik ištiesiu ranką ir švelniai trukteliu ją prie sofos. Nors ir abejoju, negaliu pakelti Neito akyse regimo skausmo.

— Tiesiog papasakok man visą tiesą, — raginu, stipriai spausdama Neito rankas.

Jis paklūsta prašymui. Klausydamosi pasakojimo jaučiu, kaip mano laiminga, saugi ateitis pamažu tolsta. Suprantu, kad geruoju ši istorija nesibaigs.